

Beslutningsforslag nr. **B 40**

Folketinget 2010-11

Fremsat den 14. december 2010 af Line Barfod (EL), Per Clausen (EL), Johanne Schmidt-Nielsen (EL) og Frank Aaen (EL)

Forslag til folketingsbeslutning om bestilleransvar (solidaransvar)

Folketinget pålægger regeringen at fremsætte et lovforslag om bestilleransvar med virkning fra den 1. juli 2011, der fastlægger, at den, der bestiller en tjenesteydelse eller aftaler en entreprise til en værdi over 100.000 kr., i sidste ende kan gøres økonomisk ansvarlig for retmæssige krav fra leverandørens ansatte om manglende løn (herunder feriepenge, pension m.m.) og retmæssige krav fra myndighederne om manglende

skatteindbetalinger, moms og ATP-bidrag. Ansvaret gælder også ved udlicitering af opgaven, og det gælder alle led i kæden. Lovforslaget skal endvidere indeholde bestemmelser om sanktioner i form af bøder, fratagelse af muligheden for at drive virksomhed m.v. Lovforslaget omfatter ikke detailhandelen.

Bemærkninger til forslaget

Social dumping er en alvorlig trussel mod vores samfund. Det undergraver løn- og arbejdsvilkår og ordnede forhold på arbejdsmarkedet. Det undergraver også det skattefinansierede velfærdssamfund, når der ikke betales skat, moms m.v. Desuden er social dumping med til at undergrave ordentlige virksomheder, der overholder love og overenskomster, da de ikke kan konkurrere med de virksomheder, der ikke betaler, det de skal.

EU-reglerne om serviceydelsernes og arbejdskraftens frie bevægelighed har betydet, at vi dagligt ser eksempler på firmaer, der prøver at undgå at opfylde deres forpligtelser over for samfundet og de ansatte lønarbejdere for at kunne underbyde andre firmaer og øge egen profit – kort sagt eksempler på social dumping.

Indsatsen mod social dumping skal først og fremmest føres ved at sikre de faglige organisationer de nødvendige redskaber til at sikre overenskomstmæssige løn og arbejdsforhold. Disse redskaber kan til en vis grad fastsættes af arbejdsmarkedets parter gennem overenskomsterne, men må nødvendigvis også indebære følgende initiativer fra staten:

- Flere ressourcer til SKAT, politiet og Arbejdstilsynet, således at opdagelsesrisikoen bliver langt større for dem der snyder.
- Modernisering af skattereglerne med henblik på at gøre det langt sværere at oprette fupfirmaer og undgå at betale skat.
- Højere straffe, så firmaer, der snyder, for alvor kan mærke straffen.
- Skrappere krav til registrering af virksomheder og bedre adgang for arbejdsmarkedet parter til registrene og oplysninger fra virksomhederne.
- Bestilleransvar, hvor en ordregiver/bygherre i sidste ende hæfter for, at alle led i kæden, der deltager i arbejdets gennemførelse, overholder krav fra myndighederne og aftaler med de ansatte.

En lovgivning om bestilleransvar kolliderer ikke med aftalefriheden på arbejdsmarkedet. Den tager ikke stilling til, om leverandørernes aftaler med de ansatte er kollektive eller individuelle, men blot at første led i kæden – den der bestiller opgaven – kan gøres ansvarlig for overtrædelse af aftaler og lovgivning. Bestilleransvar sikrer heller ikke, at alt arbejde foregår efter overenskomst, da overenskomst er et spørgsmål mellem arbejdsmarkedets parter.

Når bestilleransvaret er indført, vil der givet komme forskellige ordninger med krav om garantistillelse, forsikring m.m., ligesom det er sket i byggebranchen i forhold til ansvaret for fejl ved byggeri.

Det foreslås, at der skal være en bagatelgrænse på 100.000 kr., så en almindelig borger, der bestiller en håndværker til at installere en vaskemaskine eller udføre en mindre reparation el. lign. ikke bliver omfattet af bestilleransvaret. Men lovgivningen skal selvfølgelig udformes, så man ikke kan omgå bestilleransvaret ved at dele opgaven op i en række mindre opgaver til en værdi af under 100.000 kr. pr. opgave, hvis man f.eks. skal have bygget et hus, udformet et helt nyt it-system til sin virksomhed eller andre store opgaver.

Det foreslås også, at bestilleransvaret ikke skal gælde i detailhandelen.

Det har været fremført, at lovgivning på dette område er i modstrid med EU-retten. Der er imidlertid ikke i EF-domstolens afgørelser noget belæg for den opfattelse, og domstolen har i mindst et tilfælde – sagen Wolff og Müller – anerkendt en ordning om solidaransvar med hensyn til mindsteløn og sociale bidrag. Derudover kan det anføres, at der findes lovgivning om forskellige former for solidaransvar i syv EU-lande og i EØS-landet Norge. (Se f.eks. rapporten »Liability on subcontracting processes in the European construction sector« fra European Foundation for the improvement of Living and Working Conditions, 2008).

*Skriftlig fremsættelse***Line Barfod (EL):**

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om bestilleransvar (solidaransvar).

(Beslutningsforslag nr. B 40)

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.